

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 9Co/371/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2617202128
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Bibiána Ťažiarová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2617202128.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Bibiána Ťažiarová a sudcov: JUDr. Martin Holič a Mgr. Renáta Gavalcová, v právnej veci žalobkyne: E. V., nar. XX.X.XXXX, bytom R., S. E. XXXX/XX, zastúpenej: Občianske združenie OPOS, IČO: 51 147 688, so sídlom Trenčianska Teplá, A. Hlinku 1084/24, proti žalovanému: Home Credit Slovakia, a.s., IČO: 36 234 176, so sídlom Piešťany, Teplická 7434/147, zastúpeného splnomocnencom: Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA, s.r.o., IČO: 47 234 679, so sídlom Trenčín, Piaristická 707/25, o vydanie bezdôvodného obohatenia a iné, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Senica č. k. 11Csp/39/2017-151 zo dňa 22. augusta 2018 - I., II. a V. výrok, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých I. a II. výroku **p o v t r d z u j e**.
- II. Napadnutý V. výrok **m e n í t a k**, že žalovanému **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov konania voči žalobkyni v rozsahu 42,858 %.
- III. Žalobkyni **p r i z n á v a** voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 33,33 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. výrokom uložil žalovanému vydať žalobkyni z úverovej zmluvy č. 4207063808 zo dňa 17.7.2012 bezdôvodné obohatenie vo výške 1.072,36 Eur spolu s 5,05 % ročným úrokom z omeškania od 8.3.2017 až do zaplatenia a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, II. výrokom uložil žalovanému vydať žalobkyni z úverovej zmluvy č. 4311135795 zo dňa 26.11.2013 bezdôvodné obohatenie vo výške 699,- Eur spolu s 5,05 % ročným úrokom z omeškania od 8.3.2017 až do zaplatenia a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, III. výrokom žalobu v časti zaplatiť žalobkyni primerané finančné zadostučinenie vo výške 500,- Eur zamietol, IV. výrokom vo zvyšku konanie zastavil, V. výrokom rozhodol, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

2. Rozsudok súd prvej inštancie odôvodnil právne aplikáciou ust. § 497 Obchodného zákonníka, § 1, § 2, § 9, § 11 ods. 1, 2 zákona č. 129/2010 o spotrebiteľských úveroch o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom do 31.12.2012, § 9, § 11 ods. 1, 2 zákona č. 129/2010 o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom do 31.5.2014, § 3 ods. 3, 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom do 31.10.2012), § 3 ods. 3, 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom k 30.4.2014, s poukazom aj na procesné ust. § 255 ods. 1, 2, § 262 ods. 1, § 290, § 297 Civilného sporového poriadku.

3. Súd prvej inštancie vychádzal zo skutkových zistení, že dňa 17.7.2012 uzatvorila žalobkyňa so žalovaným úverovú zmluvu č. 4207063808, predmetom ktorej bolo poskytnutie bezúčelového úveru v celkovej výške 3.000,- Eur, pričom zmluvné strany dohodli splácanie úveru v splátkach vo výške 66,76 Eur mesačne, počet splátok 84, ročnú úrokovú sadzbu 18,73 %, RPMN od 21,7 do 22,4 %, priemernú hodnotu RPMN 19,59 %, lehotu splatnosti 84 mesiacov po poskytnutí úveru a to do 15. dňa v poslednom mesiaci. Žalobkyňa sa zaviazala splácať úver v mesačných splátkach počínajúc kalendárnym mesiacom bezprostredne nasledujúcim po dátume poskytnutia úveru, pričom prvá splátka bola splatná do posledného dňa tohto mesiaca. Dátum splatnosti druhej splátky a každej nasledujúcej splátky bol vždy do 15. dňa tohto ktorého mesiaca. V zmysle úverovej zmluvy neoddeliteľnou súčasťou úverovej zmluvy sú úverové podmienky žalovaného, pričom žalobkyňa svojim podpisom na tejto zmluve potvrdila, že sa s týmito podmienkami oboznámila, že všetky ich ustanovenia sú jej zrozumiteľné, považuje ich za dostatočne určité a prejavuje súhlas byť nimi viazaná. Žalobkyňa zaplatila žalovanému sumu 4.072,36 Eur (3.000 + 1.072,36). Dňa 26.11.2013 uzatvorila žalobkyňa so žalovaným úverovú zmluvu č. 4311135795, predmetom ktorej bolo poskytnutie bezúčelového úveru v celkovej výške 1.600,- Eur, pričom zmluvné strany sa dohodli na splácaní úveru v splátkach vo výške 52,25 Eur mesačne, počet splátok 60, ročnú úrokovú sadzbu 29,74 %, RPMN 34,60 %, priemernú hodnotu RPMN 19,35 %, lehotu splatnosti 60 mesiacov po poskytnutí úveru a to do 15. dňa v poslednom mesiaci. Žalobkyňa sa zaviazala splácať úver v mesačných splátkach počínajúc kalendárnym mesiacom bezprostredne nasledujúcim po dátume poskytnutia úveru, pričom prvá splátka bola splatná do posledného dňa tohto mesiaca. Dátum splatnosti druhej splátky a každej nasledujúcej splátky bol vždy do 15. dňa tohto ktorého mesiaca. V zmysle úverovej zmluvy neoddeliteľnou súčasťou úverovej zmluvy sú úverové podmienky žalovaného, pričom žalobkyňa svojim podpisom na tejto zmluve potvrdila, že sa s týmito podmienkami oboznámila, že všetky ich ustanovenia sú jej zrozumiteľné, považuje ich za dostatočne určité a prejavuje súhlas byť nimi viazaná. Žalobkyňa celkom zaplatila žalovanému sumu 2.299,- Eur (1.600 + 699).

4. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie v napadnutom rozsahu právne uzavrel, že bola podaná dôvodne v časti, v ktorej jej vyhovel. V prípade oboch úverových zmlúv bola uzatvorená formulárová spotrebiteľská zmluva, preto právny vzťah medzi stranami sporu založený obomi zmluvami je nevyhnutné posudzovať podľa zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia tej ktorej zmluvy a v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka bez ohľadu na to, že predmetná zmluva je tzv. absolútny obchod (§ 497 Obchodného zákonníka). Vzhľadom na preukázanú skutočnosť, že žalobkyňa ako dlžníčkovi bol úver podľa oboch zmlúv poskytnutý jednorázovo a nevyužila revolving, okresný súd si predmetné zmluvy vyhodnotil ako zmluvy o spotrebiteľskom úvere a nie ako revolvingové zmluvy. Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí okrem všeobecných náležitostí povinne obsahovať aj osobitné náležitosti podľa § 9 zákona o spotrebiteľských úveroch, keď zákon absenciu niektorých náležitostí spája s bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru. Medzi takéto náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere patrí v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) aj údaj o dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Údaj v úverovej zmluve č. 420706380 zo dňa 17.7.2012 v bode 45, v zmysle ktorého lehota splatnosti je 84 mesiacov po poskytnutí úveru a to do 15. dňa v poslednom mesiaci a údaj v Zmluve II v bode 46, v zmysle ktorého lehota splatnosti je 60 mesiacov po poskytnutí úveru a to do 15. dňa v poslednom mesiaci nie je naplnením zákonnej náležitosti uvedenej v ust. § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení platnom ku dňu uzavretia tej ktorej zmluvy. Tento povinný údaj (náležitosť) nemožno nahrádzať údajom o počte splátok a dátume ich splatnosti. V zmysle absencie údajov o dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru považuje okresný súd obe úverové zmluvy za bezúročné a bez poplatkov (§ 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch). Žalobkyňa ako dlžníčka je povinná zaplatiť žalobcovi z úverovej zmluvy č. 420706380 zo dňa 17.7.2012 len istinu úveru 3.000,- Eur, z ktorej doposiaľ uhradila v prospech žalovaného sumu vo výške 4.072,36 Eur (čo žalovaný nerozporoval), pričom rozdiel predstavuje sumu 1.072,36 Eur (4.072,36-3.000), ktorá suma je bezdôvodným obohatením sa na strane žalovaného. Z úverovej zmluvy č. 4311135795 zo dňa 26.11.2013 bola žalobkyňa povinná zaplatiť len istinu úveru v sume 1.600,- Eur, v prospech žalovaného uhradila sumu 2.299,- Eur (čo žalovaný nerozporoval), pričom rozdiel predstavuje sumu 699,- Eur (2.299- 1.600), ktorá suma je bezdôvodným obohatením sa na strane žalovaného. Nakoľko bol žalovaný povinný bezdôvodné obohatenie vydať ihneď po tom, ako takéto plnenie prijal, nasledujúci deň sa dostal do omeškania. Okresný súd tento deň resp. dni neskúmal, pretože žalobkyňa si žalobou uplatnila tento úrok odo dňa podania žaloby (žiada menej) a viazaný žalobou aj v tejto časti žalobe vyhovel.

5. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku, pretože žalobkyňa mala vo veci úspech len čiastočný, okresný súd rozhodol, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

6. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalovaný výlučne voči I., II., V. výroku a navrhol rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zrušiť a vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, alternatívne zmeniť a žalobu zamietnuť, priznať mu náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania s poukazom na § 365 ods. 1 písm. f), h) Civilného sporového poriadku. Argumentoval tým, že úverové zmluvy sú vyhotovené korektne a obsahujú všetky povinné náležitosti upravené zákonom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Aj keď zmluva neuvádza presný číselný dátum ukončenia zmluvy, veriteľ použil objektívne zistiteľné kritéria, podľa ktorých spotrebiteľ musí vedieť, aká je doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a kedy je konečná splatnosť poskytnutého úveru. Spotrebiteľ teda disponuje informáciou, aká je doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a kedy je konečná splatnosť poskytnutého úveru, a preto je cieľ sledovaný ustanovením § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch dosiahnutý. Poukázal na bod 71 rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 9.11.2016 vo veci C-42/2015 („Keďže neuvedenie týchto náležitostí v zmluve o úvere môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku, sankcia spočívajúca v zániku nároku veriteľa na úroky a poplatky stanovená vo vnútroštátnej právnej úprave sa musí považovať za primeranú v zmysle článku 23 smernice 2008/48 a judikatúry pripomenutej v bode 63 tohto rozsudku.“, bod 72 „Za primerané by sa však nemalo považovať, ak v súlade s touto vnútroštátnou právnou úpravou uplatnenie takejto sankcie vyvoláva voči veriteľovi závažné následky v prípade neuvedenia niektorých náležitostí spomedzi náležitostí upravených v článku 10 ods. 2 smernice 2008/48, ktoré svojou povahou nemôžu mať vplyv na schopnosť dlžníka posúdiť rozsah svojho záväzku,“), bod 73 („...je potrebné odpovedať na siedmu otázku tak, že článok 23 smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku.“). Ďalej poukázal na novú legislatívnu úpravu, na ktorú reflektuje aj rozsudok Okresného súdu Rimavská Sobota v konaní sp. zn. 10Csp/90/2017, rozsudok Okresného súdu Brezno sp. zn. 4C/40/2014, rozsudok Okresného súdu Poprad sp. zn. 17Csp/158/2017, rozsudok Okresného súdu Lučenec sp. zn. 13Csp/132/2017, Uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 22.11.2011 sp. zn. IV. ÚS 499/2011. Poukázal na všeobecnú časť dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z. z., v ktorej sa zdôrazňuje zásadný význam v ochrane spotrebiteľa v zmluvných vzťahoch, ktorý má dostatočné množstvo informácií o podmienkach úveru, nákladoch a záväzkoch, ktoré z neho vyplývajú. Úmyslom zákonodarcu teda bezpochyby nebolo, aby novo prijímané ustanovenie § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z., bolo v rozpore s článkom 10 ods. 2 Smernice. Ďalej poukázal na skutočnosť, že takýto výkladový princíp je v modernom právnom poriadku začlenený medzi základne interpretačné pravidlá právnych noriem vid' ust. čl. 3 ods. 1 Civilného sporového poriadku. Aj z judikatúry Súdneho dvora EÚ vyplýva, že členské štáty EÚ majú povinnosť interpretovať svoje národné právo v súlade so smernicami a to s poukazom na rozhodnutia: C- 106/77 Simmenthal - Vnútroštátny súd, ktorý v rámci svojej právomoci aplikuje ustanovenia práva Spoločenstva, je povinný zabezpečiť plný účinok týchto noriem a v prípade potreby z vlastnej úradnej moci neuplatní každé vnútroštátne ustanovenie, hoci by išlo o neskoršie ustanovenie, ktoré je v rozpore s právom Spoločenstva, bez toho, aby musel najprv žiadať alebo čakať na jeho zrušenie legislatívnou cestou alebo iným ústavným postupom. C-14/83 Colson and Kamann- Súd spresnil výklad čl. 5 Zmluvy, kde má nielen členský štát povinnosť zabezpečiť všetky potrebné opatrenia všeobecnej či osobitnej povahy, slúžiace k zabezpečeniu určeného cieľa, ale túto povinnosť majú aj všetky orgány členských štátov ako aj súdy v rámci im zverených právomocí, tak aby bol zabezpečený znenie a účel smernice v zmysle čl. 249 pod odsek 3 Zmluvy o založení ES. C-106/89 Marleasing- Súdny dvor judikoval, že aj napriek absencii implementácie je vnútroštátny súd povinný vykladať vnútroštátne právo so zreteľom na účel a znenie smernice bez ohľadu na to, či bola vnútroštátna norma prijatá pred alebo po smernici. Dôvodom je práve dosiahnutie účelu smernice v zmysle čl. 249 pod odsek 3 Zmluvy o založení ES. C-397/01 - Pfeiffer a i. - Vnútroštátny súd vo vnútroštátnom spore vedenom výhradne medzi jednotlivcami musí pri použití ustanovení vnútroštátneho práva vydaných na prebratie povinností stanovených v smernici zohľadniť vnútroštátne právo ako celok a vykladať ho v najširšej možnej miere s ohľadom na znenie a účel smernice, aby dospel k riešeniu, ktoré je v súlade s cieľom sledovaným smernicou. Upriamil pozornosť na to, že z pohľadu výkladových pravidiel sa dovoľáva výkladu contra verba legis ust. § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z., ale

je nutné dodať, že takýto výklad zákona nie je contra legem. Predmetné ustanovenie § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch je nutné vykladať z pohľadu „princípu právnej istoty“ a z pohľadu „princípu eurokonformného výkladu právnej normy“.

7. Žalobkyňa odvolanie nepodala, k odvolaniu žalovaného sa vyjadrila a uviedla, že napadnutý rozsudok navrhuje potvrdiť aj v časti náhrady trov konania. Zákon o spotrebiteľských úveroch v § 9 ods. 2 písm. f) jasne uvádza, že zmluva musí obsahovať dobu trvania zmluvy a tiež termín konečnej splatnosti úveru. V oboch zmluvách tieto údaje absentujú, v oboch je nesprávne uvedená RPMN úveru, v jednej zo zmlúv dokonca RPMN uvádza dva údaje v %, čo zákon nepovoľuje.

8. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - zároveň stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie v čase ich podaní pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie ma zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f/, h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie § 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného je možné priznať čiastočný úspech v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho čiastočnú zmenu podľa § 388 CSP (V. výrok), ako aj čiastočné potvrdenie podľa § 387 CSP (I. a II. výrok).

9. Predmetom konania na súde prvej inštancie (v spojení s uznesením č. k. 11Csp/39/2017-87 zo dňa 10.1.2018) bola pôvodne požiadavka žalobkyne na určenie, že úver z prvej zmluvy č. 4207063808 zo dňa 17.7.2012 a z druhej zmluvy č. 4311135795 zo dňa 26.11.2013 uzavreté medzi žalobcom a žalovaným je bezúročný a bez poplatkov, žalovaný je povinný vydať žalobcovi z úverovej zmluvy č. 4207063808 zo dňa 17.7.2012 bezdôvodné obohatenie vo výške 1.072,36 Eur spolu s 5,05 % ročným úrokom z omeškania od 8.3.2017 až do zaplatenia, žalovaný je povinný vydať žalobcovi z úverovej zmluvy č. 4311135795 zo dňa 26.11.2013 bezdôvodné obohatenie vo výške 699,- Eur spolu s 5,05 % ročným úrokom z omeškania od 8.3.2017 až do zaplatenia, určenie, že prvá zmluva o úvere č. 4207063808 zo dňa 17.7.2012 a druhá zmluva o úvere č. 4311135795 zo dňa 26.11.2013 uzavreté medzi žalobcom a žalovaným je neplatná, žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadostučinenie vo výške 500,- Eur.

10. Strany nenapadli odvolaním III. výrok rozsudku (zamietnutie žaloby v časti zaplatiť žalobkyni primerané finančné zadostučinenie vo výške 500,- Eur), ani IV. výrok, ktorým bolo konanie vo zvyšku zastavené (určenie, že úver z prvej zmluvy č. 4207063808 zo dňa 17.7.2012 a z druhej zmluvy č. 4311135795 zo dňa 26.11.2013 uzavreté medzi žalobcom a žalovaným je bezúročný a bez poplatkov), ktoré nadobudli právoplatnosť.

11. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu je posúdiť, či súd prvej inštancie rozhodol vo veci správne ak I. a II. výrokom žalobe žalobkyne vyhovel (žalovaný je povinný vydať žalobkyni z úverovej zmluvy č. 4207063808 zo dňa 17.7.2012 bezdôvodné obohatenie vo výške 1.072,36 Eur spolu s 5,05 % ročným úrokom z omeškania od 8.3.2017 až do zaplatenia a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, žalovaný je povinný vydať žalobkyni z úverovej zmluvy č. 4311135795 zo dňa 26.11.2013 bezdôvodné obohatenie vo výške 699,- Eur spolu s 5,05 % ročným úrokom z omeškania od 8.3.2017 až do zaplatenia a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku) z dôvodu vydania bezdôvodného obohatenia, V. výrokom rozhodol, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania, a to s poukazom na odvolacieho dôvody predostreté žalovaným.

12. Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že pri vyhodnotení vykonaného dokazovania každého z vykonaných dôkazov jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach bolo v konaní dostatočným spôsobom preukázané, že žaloba žalobkyne je dôvodná, i keď v súvislosti s určením

bezúročnosti a bezpoplatkovosti úverovej zmluvy č. 4207063808 zo dňa 17.7.2012 ako aj úverovej zmluvy č. 4311135795 zo dňa 26.11.2013 z iného dôvodu a na základe odlišného právneho posúdenia, keď podľa odvolacieho súdu je na daný prípad potrebné aplikovať ust. § 9 ods. 2 písm. j), 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení k 31.12.2012, ust. § 9 ods. 2 písm. j), § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení k 31.5.2014, ktoré síce súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku citoval, avšak neaplikoval, ako ustanovenie § 451 Občianskeho zákonníka, ktoré síce aplikoval avšak neuviedol. Vzhľadom na to, že tieto zákonné ustanovenia bolo nutné na danú vec aplikovať a sú posúdenie veci potrebné, odvolací súd v zmysle § 382 CSP vyzval strany, aby sa vyjadrili k novej aplikácii týchto ustanovení. Strany sa k použitiu predmetných ustanovení vyjadrili.

13. Žalobkyňa uviedla, že je nesporné, že v úverovej zmluve č. 4311135795 zo dňa 26.11.2013, je výška RPMN uvedená nižšia ako v skutočnosti, tento údaj bol namietaný na pojednávaní dňa 10.1.2018, pretože jednoduchým matematickým prepočtom je jasné (výška splátky x počet splátok = celkové náklady spotrebiteľa na úver), že RPMN je v neprospech spotrebiteľa. V zmluve je uvedené (52,25 Eur x 60 = 3.076,80 Eur). Jednoduchým matematickým prepočtom dospejeme k výsledným celkovým nákladom spotrebiteľa, ktoré na úvere zaplatí = 3.135,- Eur. V zmluve sú náklady nižšie, čo je nesporné, a preto je nesporné, že RPMN je v zmluve nesprávne uvedená a v skutočnosti je vyššia. Na to nie je potrebný žiadny vzorec, stačí matematika súdu prvej inštancie. Obdobne je to aj s druhou úverovou zmluvou č. 4207063808 zo dňa 17.7.2012. V tejto zmluve sú matematicky vypočítané údaje správne (výška splátky x počet splátok = celkové náklady spotrebiteľa na úver), avšak RPMN v tejto zmluve je uvedená ako údaj od...do (21,7% - 22,4%), čo zákon neumožňuje. RPMN je v zmluve neurčitá, a preto ju považujú za neplatnú a ako v zmluve neuvedenú. Okresný súd dospel k záveru, že úverové zmluvy neobsahovali podstatné náležitosti v zmysle uvedených ustanovení, a preto rozdiel, ktorý zaplatila žalobkyňa nad rámec poskytnutých úverov (tzv. istiny) je bezdôvodným obohatením žalovaného, ktoré musí vydať. Vyhodnotil, že zmluvy vykazujú iba nedostatok v náležitosti (konečná splatnosť úveru), ktorý postačuje na vydanie bezdôvodného obohatenia, žaloba bola dôvodná. V konaní je však nesporné, že aj ďalšie chýbajúce náležitosti spôsobujú bezúročnosť úverov (nesprávne uvedená RPMN, či chýbajúci údaj o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia).

14. Žalovaný uviedol, že výška RPMN a tiež celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť je podľa názoru žalovaného v zmluve č. 4207063808 a tiež v zmluve č. 4311135795 uvedená správne. Samotný zákon o spotrebiteľských úveroch nestanovuje v § 9 ods. 2 písm. j), že táto hodnota musí byť uvedená jednoznačne jedným konkrétnym číslom. Hodnotu RPMN v zmluve č. 4207063808 nepovažuje za neuvedenú, rozmedzie zanedbateľné. Žalobcovi ako klientovi bola zaslaná aj presná hodnota RPMN v závislosti odo dňa, kedy došlo k reálnemu načerpaniu finančných prostriedkov, s čím samotný žalobca ako klient súhlasil. Medzi zaslaním úverovej zmluvy č. 4207063808 na podpis žalobcovi (17.7.2012) a dorúčením podpísaného vyhotovenia spať žalovanému (7.8.2012), kedy došlo k reálnemu načerpaniu finančných prostriedkov, uplynulo niekoľko dní. Žalovaný mal záujem poskytnúť žalobcovi korektné pravdivú a reálnu hodnotu RPMN, preto ju uviedol v možnom rozmedzí od 21,7 % do 22,4 %, pričom po zaslaní finančných prostriedkov bola žalobcovi konkrétna hodnota RPMN oznámená. Zákon o spotrebiteľských úveroch vyžaduje, aby úverová zmluva obsahovala údaj o RPMN vypočítaný na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy, pričom neuvádza, akým konkrétnym spôsobom má byť údaj o RPMN vyjadrený, teda či ma byť výsledok výpočtu napr. vyjadrený vo forme jedného konkrétneho čísla, alebo môže byť vyjadrený, ak je daný dôvod pre takéto jeho vyjadrenie, i vo forme určitého rozpätia ohraničeného minimálnou hodnotou RPMN a jeho maximálnou hodnotou. Z hodnoty RPMN uvedenej v úverovej zmluve č. 4207063808 od 21,7% do 22,4% je žalobcovi ako spotrebiteľovi jednoznačne jasné a zrejmé, v akej výške sú náklady v zmluve zahrnuté, preto má za to, že uvedená náležitosť úverovej zmluvy je splnená v zmysle § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch, preto nie je správne a korektné sankcionovať ju bezúročnosťou a bez poplatkovosťou. (poukaz na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43Co/24/2017, uznesenie Najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/146/2017.

15. Podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z. zákona o spotrebiteľských úveroch v znení k 31.12.2012 zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku,

ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

16. Podľa § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z. zákona o spotrebiteľských úveroch v znení k 31.12.2012 poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1.

17. Podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z. zákona o spotrebiteľských úveroch v znení k 31.5.2014, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

18. Podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. zákona o spotrebiteľských úveroch v znení k 31.5.2014, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y).

19. Podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

20. Podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka, bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

21. Súd prvej inštancie správne posúdil obe predmetné úverové zmluvy ako spotrebiteľské zmluvy v zmysle § 52 ods. 1 (a nasl.) Občianskeho zákonníka, keď ide štandardné formulárové zmluvy, uzavreté medzi žalovaným ako veriteľom a žalobkyňou ako spotrebiteľkou, pričom predmetné zmluvy sú zároveň zmluvou o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase ich uzavretia, čo nespochybnil ani žalovaný. Žalovaný ako právnická osoba poskytol v rámci svojho podnikania úvery žalobcovi, ktorý nekonal v rámci predmetu svojho povolania alebo podnikania. Predmetom zmluvného vzťahu bolo poskytnutie úveru, teda poskytnutie finančných prostriedkov formou spotrebiteľského úveru. Spotrebiteľská zmluva nesmie obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a pokiaľ zmluva obsahuje takéto neprijateľné podmienky, tak tieto sú neplatné. Okrem tohto v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. Z uvedeného potom vyplýva, že právny vzťah medzi účastníkmi zmluvy ňou založený je nevyhnutné posudzovať podľa zákona o spotrebiteľských úveroch. A to bez ohľadu na to, že zmluva o úvere je tzv. absolútny obchod (§ 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka). S poukazom na vyššie uvedené, vychádzajúc zo zásady lex specialis derogat lex generalis, podľa ktorej špeciálna právna úprava, ktorou v danom prípade je zákon o spotrebiteľských úveroch, ako aj § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, má prednosť pred všeobecnou úpravou, ktorou je Obchodný zákonník, je nevyhnutné predmetný právny vzťah posudzovať podľa citovaných ustanovení Občianskeho zákonníka a príslušných ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch.

22. Súd prvej inštancie správne pristúpil k prieskumu, či zmluva o úvere obsahuje všetky náležitosti vyžadované zákonom o spotrebiteľských úveroch. Výklad a aplikácia ust. § 11 zákona o spotrebiteľských úveroch musí byť v súlade so zmyslom a účelom citovaného zákona. Tým, že zákonné dodržanie iba niektorých obsahových náležitostí zmluvy, ako aj písomnej formy postihuje neplatnosťou, robí z týchto náležitostí nevyhnutné podstatné obsahové náležitosti zmluvy. Predpísaná písomná forma musí byť zachovaná vo vzťahu k esenciálnym, teda podstatným obsahovým náležitostiam zo zmluvy vyplývajúcimi jednak z ust. § 497 Obchodného zákonníka a jednak vo vzťahu k tým náležitostiam, ktoré sú vymenované v § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch a zároveň aj v § 11 ods. 1 citovaného zákona. Pokiaľ zmluva uzavretá medzi stranami niektorú z náležitostí vymenovaných v ust. § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch neobsahuje, nie je zároveň vo vzťahu k tejto náležitosti zachovaná písomná forma a poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

23. Žalovaný ako veriteľ a žalobkyňa ako dlžník uzavreli dňa 17.7.2012 úverovú zmluvu č. 4207063808, ktorou žalovaný poskytol žalobkyni bezúčelový úver vo výške 3.000,- Eur s dohodnutou ročnou úrokovou sadzbou 18,73 %, RPMN od 21,7 % do 22,4 %, s celkovou čiastkou na zaplatenie splatnou spotrebiteľom 5.607,84 Eur, priemernou hodnotou RPMN 19,59 %, počtom mesačných splátok 84, výškou splátky 66,76 Eur, splatnosťou splátok v 15. deň v kalendárnom mesiaci, poplatkom za vedenie účtu 1,99 Eur (zahnutý v splátke), poplatkom za možnosť zmeny výšky a počtu splátok 0,30 Eur (zahnutý v splátke). Žalobkyňa zaplatila žalobcovi z poskytnutého úveru sumu 4.072,36 Eur.

24. Žalovaný ako veriteľ a žalobkyňa ako dlžník uzavreli dňa 26.11.2013 úverovú zmluvu č. 4311135795, ktorou žalovaný poskytol žalobkyni bezúčelový úver vo výške 1.600,- Eur s dohodnutou ročnou úrokovou sadzbou 29,74 %, RPMN 34,6 %, s celkovou čiastkou na zaplatenie splatnou spotrebiteľom 3.076,80 Eur, priemernou hodnotou RPMN 19,35 %, počtom mesačných splátok 60, výškou splátky 52,25 Eur, splatnosťou splátok v 15. deň v kalendárnom mesiaci. Žalobkyňa zaplatila žalobcovi z poskytnutého úveru sumu 2.299,- Eur.

25. Odvolací súd tak ako aj súd prvej inštancie podrobil úverovú zmluvu č. 4207063808 zo dňa 17.7.2012 kontrole, či obsahuje všetky obligatórne náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch a zistil, že predmetná úverová zmluva obsahuje údaj o výške RPMN v rozpätí od 21,7 % do 22,4 %. Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí určito, jasne a zrozumiteľne obsahovať tie podstatné náležitosti, ktoré majú nepochybne vplyv na schopnosť spotrebiteľa posúdiť, či je pre neho akceptovateľné získať úver za daných podmienok. K údajom o RPMN (ročnej percentuálnej miere nákladov) odvolací súd zdôrazňuje, že ide o jeden z najdôležitejších údajov pre spotrebiteľa, pretože zohľadňuje všetky náklady, ktoré musí spotrebiteľ za úver uhradiť, a preto je najlepším indikátorom posúdenia výhodnosti či nevýhodnosti úveru. Nesprávne alebo neurčito uvedená výška RPMN spôsobuje to, že spotrebiteľ nevie bez pochybností posúdiť už pri uzatváraní zmluvy, aká je výška jeho skutočného dlhu a taktiež nemá možnosť porovnania výhodnosti úveru oproti úverom poskytovaným inými subjektmi na trhu. neobsahuje konkrétne uvedenie RPMN. Údaj o RPMN musí byť v zmluve o spotrebiteľskom úvere vyjadrený jediným údajom, čo zodpovedá aj ustanoveniu § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch a teda uvedením len rozsahu RPMN nie je splnená zákonná podmienka stanovená v ustanovení § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch. Z uvedeného dôvodu odvolací súd považuje poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch (tak ako aj súd prvej inštancie, avšak z iného dôvodu) a žalobkyni vznikla teda povinnosť zaplatiť (len) istinu poskytnutého úveru.

26. Aj úverovú zmluvu č. 4311135795 zo dňa 26.11.2013 odvolací súd podrobil kontrole či obsahuje všetky obligatórne náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch a zistil, že predmetná úverová zmluva obsahuje údaj o výške RPMN 34,6 %. Odvolací súd má za to, že pri údajoch o RPMN sa musia uviesť všetky predpoklady použité na jeho výpočet, teda nestačí len uvedenie jeho výšky. Keďže v predmetnej úverovej zmluve je uvedená celková čiastka splatná spotrebiteľom 3.076,80 Eur pri súčasnom uvedení výšky mesačnej splátky úveru 52,25 Eur a počte splátok úveru 60, je nepochybné, že celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť uvedená v zmluve je v rozpore so skutočnou celkovou čiastkou, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť (3.135,- Eur), a ktorá je vypočítaná na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Takýto rozpor môže objektívne spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah jeho záväzku, a preto možno dôvodne poskytnutý spotrebiteľský úver považovať za bezúročný a bez poplatkov (§ 11 ods. 1 písm. b/ zákona o spotrebiteľských úveroch. Odvolací súd zároveň poukazuje na to, že zákonodarca jasne stanovil, že nepostačuje uvedenie len výšky RPMN, ale v zmluve je potrebné uviesť aj všetky predpoklady, ktoré boli použité pre výpočet RPMN. Odvolací súd preto zastáva názor, že týmito predpokladmi je uvedenie výšky úveru, výšky splátky, jej intervalu, počtu splátok, uvedenie výšky úrokovej sadzby a prípadných poplatkov. Je nepochybné, že v predmetnej úverovej zmluve tento údaj chýba, nie je uvedené aké predpoklady boli použité pre výpočet RPMN, a konštatuje, že hoci úverová zmluva obsahuje údaj o výške RPMN, tento nie je v súlade s požiadavkou § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch, a preto je potrebné úver považovať za bezúročný a bez poplatkov. Obligatórnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere je uvedenie predpokladov použitých pre výpočet RPMN aj podľa transponovanej smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES <. z 23.4.2008, a to v článku 10 odsek 2 písm. g/ cit.: „Zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza: ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané v čase uzavretia zmluvy o úvere; uvedú sa

všetky predpoklady použité na výpočet tejto miery“. Ak zákon vyžaduje v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvádzať všetky predpoklady použité na výpočet RPMN, je podľa názoru odvolacieho súdu nepochybné, že do kategórie týchto predpokladov je potrebné zaradiť i matematický výpočet, na základe ktorého veriteľ dospel k určitej výške RPMN. Ako inak by spotrebiteľ mohol preveriť správnosť takéhoto výpočtu RPMN, ako jednej z podstatných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere umožňujúcej posúdiť výhodnosť úveru, čo nepochybne má zásadný vplyv na jeho rozhodnutie vstúpiť do úverového vzťahu s veriteľom. Pričom z obsahu zmluvy takýto výpočet ani nevyplýva. Z uvedeného dôvodu odvolací súd považuje poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch (tak ako aj súd prvej inštancie, avšak z iného dôvodu) a žalobkyni vznikla teda povinnosť zaplatiť istinu poskytnutého úveru.

27. S poukazom na uvedené v odsekoch 25 a 26 sa odvolací súd stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že žalobkyňa ako dlžníka bola povinná zaplatiť žalovanému z úverovej zmluvy č. 4207063808 zo dňa 17.7.2012 len istinu poskytnutého úveru 3.000,- Eur, keď žalovanému zaplatila sumu 4.072,36 Eur, pričom rozdiel týchto súm je bezdôvodným obohatením sa na strane žalovaného. Rovnako tak z úverovej zmluvy č. 4311135795 zo dňa 26.11.2013 bola povinná zaplatiť žalovanému len istinu poskytnutého úveru 1.600,- Eur, pričom žalovanému zaplatila sumu 2.299,- Eur, a teda rozdiel týchto súm 699,- Eur je bezdôvodným obohatením sa žalovaného. Pričom vyčíslenie žalovanej sumy nebolo žalovaným spochybnené.

28. Čo je príslušenstvom pohľadávky vyplýva z § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého príslušenstvom pohľadávky sú úroky, úroky z omeškania, poplatok za omeškanie a náklady spojené s jej uplatnením. Záväzkovým právnym vzťahom je právny vzťah z ktorého veriteľovi vzniká právo na plnenie (pohľadávka) od dlžníka a dlžníkovi vzniká povinnosť splniť záväzok (§ 488 Občianskeho zákonníka). Pohľadávkou v zmysle tejto zákonnej definície je peňažné plnenie (istina), na ktorú má veriteľ právo podľa hlavného záväzkového vzťahu, ku ktorého zmene (v zmysle nároku na sankcie pre omeškanie s platením) dochádza priamo zo zákona práve až omeškaním dlžníka. Úrokový záväzkový vzťah je vzťahom akcesorickým, ktorého vznik je podmienený platným hlavným záväzkovým vzťahom. Prvoinštančný súd správne vyhovel žalobe aj v časti úrokov z omeškania 5,05 % ročne z prísúdenej sumy 1.072,36 Eur a 699,- Eur od 8.3.2017 do zaplatenia, keď výšku priznaného úroku z omeškania ani deň vzniku omeškania žalovaný nenapadol osobitnou odvolacou argumentáciou, preto odvolací súd odkazuje na odsek 23 odôvodnenia napadnutého rozsudku.

29. S poukazom na vyššie uvedené, pokiaľ súd prvej inštancie rozsudkom v napadnutej vyhovujúcej časti (I. a II. výrok) žalobe vyhovel, rozhodol vecne správne, a preto odvolací súd, po vysporiadaní sa s podstatnými tvrdeniami odvolateľa, s použitím § 387 ods. 1 a 2 CSP rozsudok v napadnutom rozsahu potvrdil.

30. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci, ods. 2 ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

31. Podľa § 256 ods. 1 CSP, ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protiv strane.

32. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

33. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

34. Rozhodovanie o náhrade trov konania má dve samostatné fázy. Prvou je rozhodovanie o nároku na náhradu trov konania, o ktorom rozhodne súd bez návrhu v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Druhou fázou je rozhodovanie súdneho úradníka súdu prvej inštancie, ktorý rozhodne o výške náhrady trov konania samostatným uznesením po právoplatnom skončení veci. Proti tomuto uzneseniu je prípustná sťažnosť v zmysle § 239 a nasl. CSP, o ktorej rozhodne sudca súdu prvej inštancie. Rozhodnutiu sudcu o sťažnosti je konečné, bez možnosti ďalších opravných prostriedkov.

35. V ustanovení § 255 CSP sa premieta zásada úspechu v spore ako esenciálneho kritéria priznania náhrady trov konania. Úspech vo veci súd vždy skúma čo do právneho základu veci a čo do výšky priznaného nároku. Ak nejde o prípad, kedy bolo žalobe celkom vyhovené, musí byť v zmysle citovaného ustanovenia § 255 CSP náhrada trov pomerne rozdelená. To vyžaduje určiť pomer úspechu oboch strán vo veci a od úspechu strany odčítať jej neúspech (t.j. mieru úspechu druhej strany). Vo výške rozdielu má strana právo, aby mu druhá strana nahradila pomernú časť trov, ktoré vynaložil pri účelnom uplatňovaní alebo bránení práva. Výška trov, ktoré v konaní vznikli druhej strane, je tu nerozhodná. Ak je pomer úspechu a neúspechu u oboch strán rovnaký alebo približne rovnaký, súd vysloví, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo.

36. Ustanovenie § 256 ods. 1 CSP vyžaduje teda zodpovednosť za zavinenie účastníka, ktorého procesný úkon mal za následok zastavenie konania. Zavinenie v danom prípade je možné posudzovať len z procesného hľadiska, nie však podľa hmotného práva, lebo potom by išlo o posudzovanie dôvodnosti nároku vo veci samej tak, že by po zastavení konania súd neprípustne ďalej skúmal dôvodnosť uplatneného nároku. Pretože nárok na náhradu trov konania je nárokom vyplývajúcim nie z hmotného, ale z procesného práva, otázku, či išlo o dôvodne podanú žalobu je nevyhnutné posudzovať z procesného hľadiska, t.j. z hľadiska vzťahu výsledku chovania žalovanej k požiadavkám žalobcu. Ide teda o to, či sa žalobca domohol uplatneného nároku alebo nie, pričom súd neskúma, či by bol v meritórnom konaní úspešný alebo nie. Preto ak žalobca zobral žalobu späť bez uvedenia dôvodu, z procesného hľadiska platí, že žalobca zavinil zastavenie konania.

37. V tejto súvislosti je dôvodné prihliadnuť aj na ustálenú rozhodovaciu prax. Nárok na náhradu trov konania je nárokom vyplývajúcim nie z hmotného, ale procesného práva, preto otázku, či išlo o dôvodne podanú žalobu, je nevyhnutné posudzovať z procesného hľadiska, t. j. z hľadiska vzťahu výsledku chovania žalovaného k požiadavke žalobcu. Ide teda o to, či sa žalobca domohol uplatneného nároku alebo nie, pričom súd neskúma, či by bol žalobca v meritórnom konaní úspešný alebo nie (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 25.10.2010, sp. zn. 3 Sžo/225/2010).

38. Ak nie je preukázané, že späťvzatie bolo odôvodnené neskorším správaním žalovaného, ktorý sa celkom či v relevantnom rozsahu zachoval v zmysle žalobnej požiadavky, potom nie je dosť dobre možné nachádzať súvislosť, a teda ani procesné zavinenie medzi jeho správaním vo vzťahu k žalobnej požiadavke (petitu); v takomto prípade nesie zodpovednosť za zastavenie konania žalobca v dôsledku príčinnej súvislosti, ktorou je správanie účastníka konania, teda jeho prejav vôle spočívajúci v späťvzati návrhu (žaloby) (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 14.9.2011, sp. zn. 7MCdo/4/2010).

39. V preskúmvanej veci bolo predmetom žaloby sedem nárokov, z ktorých štyri nároky mali určovací charakter (určenie, že úver z prvej zmluvy č. 4207063808 zo dňa 17.7.2012 je bezúročný a bez poplatkov, určenie, že úver z druhej zmluvy č. 4311135795 zo dňa 26.11.2013 je bezúročný a bez poplatkov, určenie, že prvá zmluva o úvere č. 4207063808 zo dňa 17.7.2012 je neplatná, určenie, že druhá zmluva o úvere č. 4311135795 zo dňa 26.11.2013 je neplatná) a tri nároky boli nárokmi na splnenie povinnosti (zaplatenie finančných súm (žalovaný je povinný vydať žalobcovi z úverovej zmluvy č. 4207063808 zo dňa 17.7.2012 bezdôvodné obohatenie vo výške 1.072,36 Eur spolu s 5,05 % ročným úrokom z omeškania od 8.3.2017 až do zaplataenia, žalovaný je povinný vydať žalobcovi z úverovej zmluvy č. 4311135795 zo dňa 26.11.2013 bezdôvodné obohatenie vo výške 699,- Eur spolu s 5,05 % ročným úrokom z omeškania od 8.3.2017 až do zaplataenia, žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadostučinenie vo výške 500,- Eur).

40. Odvolací súd, posudzujúc správnosť napadnutého výroku o trovách konania konštatuje, že súd prvej inštancie nepostupoval dôsledne v súlade s vyššie citovanými zákonnými ustanoveniami, keď rozhodol, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania, keď síce uzavrel, že žalobkyňa mala vo veci úspech čiastočný (avšak bez jeho konkrétneho číselného vyjadrenia), a ani už bližšie neuviedol ako posúdil a zohľadnil čiastočné späťvzatie žaloby žalobkyňou ohľadom štyroch nárokov požadujúcich určenie neplatnosti a bezúročnosti dvoch úverových zmlúv.

41. S poukazom na ustanovenie § 256 ods. 1 CSP citované v odseku 36 odvolací súd konštatuje, že žalobkyňa zavinila zastavenie konania ohľadom štyroch nárokov (určenie, že úver z prvej zmluvy č. 4207063808 zo dňa 17.7.2012 je bezúročný a bez poplatkov, určenie, že úver z druhej zmluvy č. 4311135795 zo dňa 26.11.2013 je bezúročný a bez poplatkov, určenie, že prvá zmluva o úvere č.

4207063808 zo dňa 17.7.2012 je neplatná, určenie, že druhá zmluva o úvere č. 4311135795 zo dňa 26.11.2013 je neplatná), pričom v týchto častiach bola v konaní neúspešná t. j. 4/7-inách. Zároveň bola neúspešná aj v časti požiadavky na zaplatenie sumy 500,- Eur ako nemajetkovej ujmy t. j. 1/7-ine. Naopak žalobkyňa dosiahla úspech v požiadavke na zaplatenie sumy 1.072,36 Eur spolu s 5,05 % ročným úrokom z omeškania od 8.3.2017 až do zaplatenia titulom vydania bezdôvodného obohatenia z úverovej zmluvy č. 4207063808 zo dňa 17.7.2012 a v požiadavke na zaplatenie sumy 699,- Eur spolu s 5,05 % ročným úrokom z omeškania od 8.3.2017 až do zaplatenia titulom vydania bezdôvodného obohatenia z úverovej zmluvy č. 4311135795 zo dňa 26.11.2013, t.j. 2/7-inách, pričom v týchto častiach bol žalovaný neúspešný.

42. Postupujúc podľa § 255 ods. 2 veta prvá v spojení s § 256 ods. 1 CSP s poukazom na uvedené v odseku 41 odvolací súd uzatvára, že žalovaný dosiahol čistý úspech v konaní 3/7 ($42,858 \% = 14,2857 \times 3$) ako rozdiel jeho úspechu 5/7 ($71,429 \% = 14,2857 \% \times 5$) a úspechu žalobkyne 2/7 ($28,571 \% = 14,2857 \times 2$). S poukazom na uvedené odvolací súd zmenil postupom podľa § 388 CSP napadnutý V. výrok o náhrade trov konania a rozhodol tak ako je uvedené II. výroku tohto rozsudku. Pričom povinnosťou súdu prvej inštancie bude rozhodnúť o výške náhrady trov konania na súde prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

43. Ďalšie odvolacie argumenty žalovaného týkajúce sa náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej za nerozhodné, keďže poskytnutý úver je pre absenciu náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne).

44. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 v spojení s 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 CSP, pričom v odvolacom konaní bola žalobkyňa úspešná v napadnutých I. a II. výroku (požiadavka na zaplatenie sumy 1.072,36 Eur spolu s 5,05 % ročným úrokom z omeškania od 8.3.2017 až do zaplatenia titulom vydania bezdôvodného obohatenia z úverovej zmluvy č. 4207063808 zo dňa 17.7.2012 a požiadavka na zaplatenie sumy 699,- Eur spolu s 5,05 % ročným úrokom z omeškania od 8.3.2017 až do zaplatenia titulom vydania bezdôvodného obohatenia z úverovej zmluvy č. 4311135795 zo dňa 26.11.2013), žalovaný bol úspešný v napadnutom V. výroku (o náhrade trov konania) a teda žalobkyňa dosiahla čistý úspech 1/3 ($2/3$ úspech - $1/3$ neúspech) t. j. 33,33 %, ktorý odvolací súd priznal žalobkyňi voči žalovanému. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie osobitným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

45. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).